בבית המשפט העליון

רע"פ 4443/18

לפני:	כבוד השופט ג' קרא
המבקש:	קאייד אבו פריח
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 25.4.2018 בתיק עפ"ג 63038-10-17 שניתן על ידי כב' סגני הנשיאה, השופטים נ' זלוצ'ובר ו-א' ביתן, והשופטת ג' שלו

בשם המבקש:	עו"ד יוסף ברוך; עו"ד אריק גרובר
בשם המשיבה:	עו"ד עודד טאובר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגני הנשיאה, השופטים נ' זלוצ'ובר ו-א' ביתן, והשופטת ג' שלו) בעפ"ג 63038-10-17 מיום 25.4.2018 בגדרו התקבל ערעור המבקש, כך שהוקל העונש שהושת עליו בגזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט הבכיר ג' אמוראי) בת"פ 36970-10-10 מיום 25.9.2017.

1. המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בכתב אישום המייחס לו 153 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, בתיקו האישי ובתיקי חברות בהן שימש כמנהל פעיל, במהלך השנים 1997-2004. בית משפט השלום העדיף את העדויות שמסרו עדי התביעה, שהשתלבו עם יתר הראיות המפלילות בתיק, על פני הגרסה שמסר המבקש שהותירה רושם לא אמין, והתאפיינה בהתחמקות ובהעלאת טענות כלפי צדדים שלישיים ללא ביסוס. בהמשך לכך נקבע כי המבקש, ביודעין, לא הגיש את הדוחות במועד, וכי המבקש היה מעורב פעיל בניהולן של החברות במועדים הרלוונטיים.

2. בגזר הדין עמד בית משפט השלום על התקופה הארוכה בה בוצעו העבירות, על מספרן, על סכום המס הגלום בדוחות שלא הוגשו, שעומד על כ-1.3 מיליון ש"ח, ועל כך שמחדלי כתב האישום לא הוסרו וחוב המע"מ לא שולם. מתחם העונש נקבע בטווח שבין 24 ל-36 חודשי מאסר בפועל וקנס בטווח שבין 200,000 ש"ח ל-500,000 ש"ח. בגזירת העונש נשקלו בין היתר נסיבותיו האישיות של המבקש, התנהלותו במהלך המשפט, עברו הפלילי הנקי, חלוף הזמן והשיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום. נקבע, כי אין בנסיבות האישיות של המבקש כדי לאיין את הצורך בענישה הולמת ומרתיעה וכי אין לסטות ממתחם העונש ההולם ואין להיעתר לבקשת המבקש לעונש מאסר בעבודות שירות. נוכח כל האמור, הושתו על המבקש 28 חודשי מאסר בפועל, תשעה חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 300,000 ש"ח או תשעה חודשי מאסר תמורתו, וחתימה על התחייבות בסך 30,000 ש"ח.

3. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר על פי המצוין בראשו, מופנה נגד גזר הדין. בפתח הודעת הערעור נכתב כי "הערעור ייסוב על אורך תקופת המאסר בפועל שגזר בימ"ש קמא על הנאשם (עשרים ושמונה חודשים) וכן על רכיב הקנס שהוטל עליו לשלם בסך של 300,000 ש"ח, והכול כפי שיפורט להלן בהרחבה". בגדרי הודעת הערעור הלין המבקש על מתחם הענישה שנקבע ועל העונש שנגזר עליו בתוך המתחם. במעמד הדיון בערעור ביקש בא כוח המבקש דאז לדחות את הדיון, על מנת לאפשר למבקש להגיש חלק מהדוחות ולנהל משא ומתן מול רשות המסים. לאחר דחייה, התקיים דיון נוסף, בגדרו הודיע בא כוח המבקש כי המבקש הגיש חלק מהדוחות, אך לא הגיע להסכמות מול רשות המסים בשל מחלוקת לגבי מספר הדוחות שעליו להגיש. לאחר מכן ביקש בא כוח המבקש דחייה נוספת לתשלום החובות, ומשבקשתו לא נענתה, טען לגופו של עניין כי יש להקל בעונש שהושת על המבקש.

4. בפסק הדין מצא בית המשפט המחוזי להקל במידת מה בעונשו של המבקש והעמיד את תקופת המאסר בפועל על 21 חודשים ואת הקנס על סך של 120,000 ש"ח או ארבעה חודשי מאסר תחתיו. זאת, משלושה טעמים: חלוף הזמן עד להגשת כתב האישום, שלא ניתן לו הסבר מספק; טעות בכתב האישום, עליה הצביעה המשיבה, בנוגע למספר הדוחות שהמבקש לא הגיש במועד; והעובדה כי בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה גבוהים יותר מהמתחמים להם עתרה המשיבה מבלי לנמק קביעה זו.

מכאן הבקשה שלפניי. בסמוך למועד הגשת הבקשה, הוריתי, לבקשת המבקש, על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד להחלטה אחרת.

5. המבקש טען כי נגרם לו עיוות דין. לטענתו, הערעור שנדון בבית המשפט המחוזי סווג בשגגה כערעור המופנה נגד גזר הדין, אף שלמעשה הופנה נגד הכרעת הדין. בהמשך לכך טען המבקש כי הגיש את הדוחות בזמן אך הם נקלטו במחשבי הרשות, וכי הם שוחזרו במהלך הדיון בערעור. לטענתו, בית המשפט המחוזי נמנע מלפסוק בשאלה העקרונית האם שחזור הדוחות מאיין את עצם מעשה העבירה גם אם המשיבה מסרבת להכיר בנכונותם של הדוחות. עוד טען המבקש כי השיהוי הניכר בהגשת כתב האישום מקים "הגנה מן הצדק" המחייבת את ביטול כתב האישום נגדו ולחלופין מצדיקה הקלה בעונשו כך שיושת עליו עונש מאסר בעבודות שירות.

6. המשיבה טענה כי יש לדחות את הבקשה. ראשית, מכיוון שנטענות בה טענות חדשות שלא נטענו בפני הערכאות הקודמות, ושנית, מכיוון שהיא אינה מעלה שאלה משפטית רחבת היקף או חשש לעיוות דין ולכן אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור. מעבר לכך, נטען כי יש לדחות את טענות המבקש גם לגופן.

7. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. לטענות שהעלה המבקש נגד בית המשפט המחוזי אין כל בסיס. מעיון בהודעת הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי ובפרוטוקולי הדיונים עולה בבירור כי הערעור הופנה לחומרת העונש בלבד. למעשה, בסופה של הבקשה שלפניי מציין המבקש בעצמו כי "אינו חוזר על טענותיו בנוגע לחומרת העונש אלא מעלה שאלות משפטיות בעל[ו]ת חשיבות כללית". בנסיבות אלו, בית משפט זה לא יענה לבקשה לבחון מחדש את הכרעת דינו של בית משפט השלום במסגרת בקשת רשות ערעור מבלי שהייתה ביקורת שיפוטית על ההכרעה בבית המשפט המחוזי (רע"פ 2196/12 בראל נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (22.4.2012); וראו גם רע"פ 6800/98 כנעאן נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (20.12.1998); רע"פ 9952/17 אדעיס נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (28.1.2018)). כמו כן, הטענה ל"הגנה מן הצדק" היא טענה חדשה שהמבקש (שיוצג בבית המשפט המחוזי על ידי סנגור אחר) לא העלה בבית המשפט המחוזי ולמעשה גם לא בבית משפט השלום. על פי הכלל, אין להעלות טענות חדשות במסגרת בקשת רשות ערעור (רע"פ 3785/15 חכים נ' מדינת ישראל (7.6.2015); רע"פ 9987/16 אקדסמן נ' מדינת ישראל (19.6.2017)). די בכך לדחיית הבקשה.

8. בבחינת למעלה מן הצורך, דין הבקשה להידחות גם מכיוון שאינה עומדת באמות המידה המצומצמות שנקבעו לשם מתן רשות ערעור (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בבקשתו מנסה המבקש להעלות "בדלת האחורית" טענות המבקשות להתערב בממצאים העובדתיים שקבע בית משפט השלום. כידוע, ערכאת הערעור ככלל אינה מתערבת בממצאי עובדה שקבעה הערכאה הדיונית, וזאת ביתר שאת ב"גלגול שלישי" (ראו, למשל, רע"פ 8781/16 הלפרין נ' מדינת ישראל (16.4.2018); רע"פ 6871/17 קרעין נ' מדינת ישראל (7.11.2017). בית משפט השלום קבע כממצא שבעובדה כי המבקש לא הגיש את הדוחות במועד, וטענת המבקש כאן, כי הדוחות הוגשו במועד אך לא נקלטו, נטענה בעלמא ללא כל ביסוס, ואינה מקימה עילה להתערבות. עוד יוער, ביחס לדוחות שהוגשו בשלב הערעור, כי מפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי עולה שהמבקש טען כי שילם, בשלב הערעור, כ-35,000 ש"ח בעוד שסך המס המגולם בכלל הדוחות המפורטים בכתב האישום הוא כ-1.3 מיליון ש"ח.

אשר לחלוף הזמן, זהו שיקול רלוונטי לקביעת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע (רע"פ 1929/18 אריאלי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (26.4.2018)). בענייננו השיהוי בהגשת כתב האישום נלקח בחשבון בעת גזירת דינו של המבקש בבית משפט השלום, ונמנה גם על השיקולים שהביאו להקלה בעונשו בבית המשפט המחוזי.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 5.8.2018 בשעה 10:00 בימ"ר דקל, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבידו תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787377, או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ז בתמוז התשע"ח (10.7.2018).

ש ו פ ט